

Op onze startzondag stonden we, in een serie bij Job, stil bij Jobs verwijt, dat er geen zout zit in de woorden van zijn vrienden: **Job 6:6-7**.

We zongen uit Gezang 481:1,3, EL 420 en Opwekking 44, 404, 411, 454, 626, 689.

Weleens een zoutlóós brood geproefd? Dat smaakt vreemd. Het smaakt niet!
In hoofdstuk 6 heeft Job het tegen zijn vriend Elifaz over dat zoutloze, smakeloze.

Je zult vriend zijn van Job. Je bent gewend aan zijn weelde en je kent zijn kinderen, alle tien. Totdat hij alles in één klap kwijt is. Je gaat hem opzoeken, met lood in je schoenen. Wat moet je zeggen...? De eerste week zeg je niets, zit je alleen maar bij Job op de grond.

Intussen heb je wel je gedachten. Hoe kan Job alles kwijt geraakt zijn? Wat is de rol van God daarin en wat is Jobs eigen rol?

Job is de eerste die gaat praten – vloeken eigenlijk. Hij vervloekt zijn geboortedag en zegt dat hij niet begrijpt waarom God überhaupt aan mensen het leven geeft.

Nu kunnen de vrienden niet langer zwijgen. Elifaz neemt het woord. Job gaat te ver. Hij is maar heel klein en onheilig en God is groot en heilig en God straft de onheiligen en Job is gestraft, dus...

Dat is een keiharde reactie. Hoe moet Job hierop reageren? Zal hij zeggen: wat hard!?

Gek genoeg zegt hij: “Wat een flauw verhaal...! Wat een zachtgekookt ei ben je, Elifaz.”

Van Job mag het op zich best hard zijn, maar dan ook hart met een t, dus: hartig en hartelijk.

Zo houdt Paulus het veel later ook aan de mensen voor: Laten uw woorden genadig zijn, met wat zout (Kol.4:6). En zo zegt Jezus het ook: Jullie zijn het zout van de aarde. De smaakmakers (Mat.5:13).

Want zout versterkt de smaak. Dat doen zoet en zuur en bitter niet – die verpesten de smaak alleen maar. Alleen zout geeft smaak. En zout heeft bovendien een conserverende werking: gepekeld vlees blijft lang goed.

Wat de vrienden van Job zeggen, is niet helemaal zonder waarheid: God is heilig, Hij kan straffen, en mensen kunnen onheilig zijn. Maar het zijn waarheden die nu in deze situatie juist net niet allemaal waar zijn. Job is niet onheilig en God straft hem niet.

Daarom heeft de insteek van de vrienden vanaf het begin tot het eind iets smakeloos. Ze miskennen de waarde van hun unieke gerecht - woorden over GóD - en ze tonen geen enkel respect voor degene aan wie ze dat opdienen - Job. Deze vrienden zouden heel wat kunnen leren van Jezus: Hij kan dat, prikkelend spreken. Nooit zoet of zuur, maar altijd precies raak. Nooit met algemene waarheden: tegen Nicodemus (Joh.3) zegt Hij iets anders dan tegen de Samaritaanse vrouw (Joh.4). Jezus tapte dan ook altijd zout uit het vaatje van zijn Vader...

Gesprekspunten. Bekijk eerst even welk punt je sowieso wilt bespreken! Of misschien iets heel anders.

1. Spreken is zilver, zwijgen is goud.
  - a. Jobs vrienden zwegen een week: bespreek eens het goede én het minder goede daarvan.
  - b. Ben jij een spreker of een zwijger? Waarom spreek of zwijg je liever, denk je?
2. Wat vind je van het zoutgehalte van je kring?
  - a. Mis je weleens wat zout en zo ja, wat doe je zelf om dat te veranderen?
  - b. Hoe voorkom je dat jijzelf of een ander ineens met een overdaad aan zout komt...?
3. Stelling: algemene waarheden zijn leugens.
  - a. Eens of oneens?
  - b. Vind jij het moeilijk, om je te laten overtuigen en dan je eigen vaste standpunt los te laten?
  - c. Hoe maak je het aan iemand duidelijk, als je vindt dat hij/zij een te algemene waarheid verkondigt?
4. Waar ben jij persoonlijk sterker in: hartig of hartelijk? Waarom, denk je?
  - a. Is het mogelijk om daar meer balans in te krijgen?
  - b. Wat zou Jezus voor ons kunnen betekenen, als het gaat om een gezonde zouttoevoeging aan onze gesprekken?
5. Is het een idee om gedurende dit seizoen een zoutpot op tafel te zetten? Tijdens en ook na de gesprekken vraag je je samen af: zat er genoeg zout in?
6. Voor wie meer wil: voor wie is het zout in Mat.5:13 en Kol.4:6 bedoeld? Wat doe je met dat gegeven?